

Phạm thị Ngọc Liên

Cảm xúc

Có lẽ chúng tôi không còn cơ hội để có đứa con thứ hai.

Chúng tôi có đứa con thứ nhất cách đây đã mười năm. Sau đó cô ấy đi học nước ngoài trong suốt năm năm. Thời gian xa cách và những bức thư ngày càng ngắn dần tạo cho chúng tôi một thứ cảm xúc bình thản. Đến nỗi khi cô ấy báo tin về nước, tôi đã đọc và quên khuấy đi ngay. Cô ấy đã tự đón taxi về nhà. Lúc đó tôi đang ngủ.

Bữa cơm đầu tiên của chúng tôi không phải là bữa cơm đón người đi xa trở về. Nó vẫn chỉ là một món canh và một món mặn như hai cha con tôi thường dùng. Vợ tôi muốn thế. Trong lúc cô ấy ăn và hỏi han con gái, tôi lặng lẽ quan sát và tìm tòi những thay đổi ở cô. Trong suốt năm năm, cô chỉ gửi về cho tôi hai tấm ảnh và so với chúng, cô chẳng thay đổi là bao. Vẫn mảnh mai như cũ, vẫn da trắng, má hồng. Nhưng tiềm ẩn trong vóc dáng không thay đổi ấy là một điều gì đó, một điều gì thuộc phạm trù tinh thần mà trước kia cô không có. Điều ấy khiến tôi cảm thấy cô hoàn toàn xa lạ.

Đêm ấy chúng tôi nằm bên nhau như đôi bạn. Tệ hơn nữa, như đôi bạn không thân. Tôi xin lỗi cô ấy vì đã quên ra đón và cô ấy phẩy tay. Chúng tôi

nói năng thật khách sáo, chỉ hỏi han nhau về gia đình, người thân, công việc mà không đả động gì đến tình cảm của cả hai. Gần hai năm nay, những lá thư của chúng tôi đã ngưng viết những lời nhớ thương mong mỏi. Đường như có một bức tường vô hình nào đó ngăn giữa chúng tôi. Không hiểu nó được tạo dựng bằng gì?

Tôi là người đàn ông đàn ông. Ở một phương diện nào đó, nó có nghĩa là người đàn ông nghiêm chỉnh trong các mối quan hệ. Trong suốt năm năm vợ tôi vắng nhà, tôi chỉ tìm vui với việc chăm sóc đứa con nhỏ. Không thiếu gì những cám dỗ xung quanh tôi nhưng tôi vẫn không sa ngã. Có thể vì đó là tính cách của tôi. Trước kia có lần vợ tôi đã phê bình tôi thuộc tuýp đàn ông lạnh. Tình dục đối với tôi chẳng có gì hấp dẫn. Đã có lần tôi từ chối đáp lại sự yêu thương của cô ấy. Tôi không thích phải ngưng công việc của mình để chiều theo tình cảm của bất cứ ai. Sau lần đó, vợ tôi có vẻ hiểu. Cô ấy không còn biểu lộ những cảm xúc nồng nàn như trước nữa. Cô tập trung vào công việc hơn và chẳng bao lâu đã được chọn đi học ở nước ngoài. Thư cô gửi về, âu yếm nhất là câu – Em rất nhớ anh, nhớ con. Ngoài ra, không hề có một lời nghi ngờ, ghen tuông gì cả. Cô tin tôi.

Tôi cũng tin vợ tôi. Cô ấy là người đàn ông. Nhưng cô nồng nàn và ngọt dịu lắm. Cô thuộc tuýp đàn bà cháy ngấm. Cô còn là người nhạy cảm và lãng mạn nữa. Có thể trong những ngày xa cách chồng con, một mình nơi xứ lạ quê người, tính cách cô đã thay đổi chẳng? Nhưng bây giờ cô đang ở bên tôi, bên cạnh người chồng mà cô rất đổi yêu thương, tại sao cô vẫn lạnh lùng như thế? Nói gì thì nói, nằm bên cô, hít mùi hương quen thuộc, tôi nhớ những cảm xúc ngọt ngào ngày cũ và muốn ôm cô vào lòng. Nhưng vẻ dửng dưng của cô đã làm tôi chùn lại. Và rồi cô ngáp dài. Quay lưng lại phía tôi, cô nói - Ngủ đi anh.

Những ngày sau đó, chúng tôi đi thăm bà con họ hàng, đưa con đi du lịch.

Ngoài mặt thì chúng tôi là một lứa đôi hạnh phúc. Không ai biết là chúng tôi đã ngủ riêng. Ngay đêm thứ nhì về nước, vợ tôi đã sang ngủ chung với con gái. Cô nói vì xa đứa nhỏ quá lâu, cô muốn gần gũi nó hơn để bồi đắp tình mẫu tử. Tôi biết đó chỉ là lý do. Nhưng là một lý do hợp lý. Tôi không có cách gì để phản đối cả.

Vô hình chung, giữa hai chúng tôi, bức tường ngăn cách ngày càng dày thêm. Đến nỗi trong giao tiếp hàng ngày, bên bàn ăn, trong phòng khách, chúng tôi chỉ nói những lời xã giao, chỉ hỏi han những câu đẹp đẽ. Đứa con gái ngây thơ của chúng tôi quả thật ngây thơ. Nó rất thú vị vì phong cách chúng tôi cư xử với nhau. Nó nói – Ba mẹ giống như trong mấy phim cổ trang của Trung Quốc. Chàng thử dùng món này đi, ngon lắm. Nàng cũng dùng đi để giữ sức khỏe. Ta rất lo cho nàng. Hi hi... Tội bạn con nói ba mẹ xứng đôi vừa lứa nhất trong số phụ huynh. Con thích lắm. Vợ tôi khẽ liếc mắt nhìn tôi rồi cúi xuống, cô gấp thức ăn vào chén cho con bé và nạt nó một cách dịu dàng – Thôi ăn đi cô, nói huyền thuyên mãi.

Thấm thoát đã gần một năm trôi qua. Tôi đã bắt đầu cảm thấy bức bối khó chịu. Hình như vợ tôi cũng thế. Cô luôn luôn làm đổ bể đồ vật trong nhà và hay gắt gỏng bởi những chuyện không đâu. Tôi cảm thấy mình không thể kéo dài chuyện này nữa. Lợi dụng một hôm đưa con gái đi cắm trại, ở nhà chỉ có hai vợ chồng, tôi đã hỏi thẳng cô ấy - Thật ra em muốn gì?

Cô muốn ly hôn. Chẳng vì lý do nào hết.

Đôi khi tôi tự hỏi sự rạn nứt giữa chúng tôi phát sinh từ đâu? Yêu nhau từ thời trung học, mối tình của chúng tôi suôn sẻ và đi tới hôn nhân một cách hoàn mỹ. Chồng tôi là người đàn ông lý tưởng cho cuộc sống gia đình. Anh ấy không rượu chè, cờ bạc, không trai gái, hút xách, hầu như không vướng vào bất cứ một thứ gì mà những người đàn ông khác dễ dàng vướng phải.

Ngày hai buổi anh ấy đi làm, về nhà, loanh quanh đọc sách hoặc đứng xem

tôi nấu nướng. Buổi tối, nếu tôi thích, anh ấy sẽ đưa tôi ra phố, kiên nhẫn chờ tôi lựa món hàng này đến món hàng khác. Sau đó, chúng tôi ra về, lên giường ngủ rất bình yên. So với chúng bạn, tôi là người đàn bà đầy điểm phúc, được chồng quan tâm, lo lắng cuộc sống đến từng chi tiết nhỏ. Tôi hãnh diện và tự hào vì điều đó.

Bản thân tôi là người vô tư lự. Có thể còn hơi đoảng một chút. Khác với sự ngăn nắp, nề nếp của chồng, tôi sống hồn nhiên như cây cỏ. Tôi không thích ngồi ru rú mãi trong nhà. Tôi không thích những bữa cơm giống nhau, bắt đầu và kết thúc đúng vào một giờ nhất định. Tôi không thích ngày nào cũng "bên em vá áo, bên chàng đọc thơ" như trong sách vở, nhất là khi tôi chẳng có cái nào phải vá, và thơ của chồng tôi chỉ là những cuốn sách nghiên cứu, khảo luận dày cộm. Vì vậy, tôi luôn thay đổi cuộc sống vợ chồng chúng tôi bằng nhiều cách. Ban đầu, chồng tôi có vẻ vui thích với những bữa ăn diễn ra dưới tàn cây xanh của một nhà hàng nào đó và khi tôi giật cuốn sách ra khỏi tay anh, trèo lên lòng, ôm cổ anh âu yếm như thuở vừa mới yêu, anh cũng hưởng ứng nồng nhiệt. Thế nhưng, sau vài lần như vậy, anh bắt đầu nhắc nhở tôi về các khoản chi tiêu ngoài kế hoạch, anh từ chối "những bữa ăn vô bổ dưới tàn cây xanh", anh giữ chặt cuốn sách trong tay và nói với tôi rằng anh cần phải làm việc. Tất cả những câu nói đó, anh đều nói nhỏ nhẹ, dịu dàng và hết sức có lý. Đến nỗi tôi thấy những ý thích của tôi thật là điên rồ, thật là có lỗi.

Cảm giác có lỗi ấy luôn ám ảnh tôi. Để chuộc lại, tôi bắt đầu quan sát anh ấy - một hành động tôi chưa hề nghĩ ra kể từ thuở mới yêu cho đến bây giờ. Tôi phát hiện chúng tôi có nhiều điểm khác hẳn nhau. Tôi sôi nổi còn anh trầm lặng. Tôi lãng mạn còn anh nghiêm trang. Tôi vô tư còn anh tính toán... Một lần, rồi nhiều lần tôi đã lần lần tự hỏi không hiểu tình yêu của chúng tôi có chung một điểm nào? Không biết chúng tôi có yêu nhau thật không?

Câu trả lời là có. Tôi vẫn cảm thấy không thể thiếu anh trong đời. Còn anh, đã nói anh là người đàn ông mẫu mực. Anh không biết, không quan tâm đến bất cứ một người phụ nữ nào khác, ngoài tôi và mẹ của anh.

Ép buộc mình phải xóa bỏ đi con người thật của mình để sống theo khuôn khổ của một người khác thật là khó khăn. Đúng vào lúc tôi cảm thấy mọi ảm ức cố nén không còn nén được nữa và chuẩn bị một cuộc gây gổ lớn với chồng thì nhận ra mình mang thai. Mầm sống bé bỏng này giống như một thiên thần cứu chuộc, nó chia sẻ với tôi tất cả những điều bí ẩn trong tâm hồn. Nó làm tôi thanh thản, nhẹ nhàng trong cuộc sống. Tôi nhìn chồng tôi bằng con mắt độ lượng. Đó là cha của đứa con tôi. Tính cách ngăn nắp, cẩn thận của anh có thể không hợp cho tôi, nhưng sẽ là môi trường rất tốt để nuôi dưỡng và chăm sóc đứa con nhỏ. Tôi bằng lòng quên mình.

Đó chỉ là ảo tưởng. Sức sống và lòng khao khát được hoà nhập với người mình yêu luôn âm ỉ trong tôi. Tôi ao ước nhiều thứ lắm. Chồng tôi là một người cha tuyệt vời. Con tôi là một đứa trẻ sung sướng. Cuộc sống gia đình chúng tôi thật tròn trịa. Nhưng giữa tôi và chồng tôi đã manh nha một bức tường ghê lạnh. Mặc dù chúng tôi vẫn có những giây phút chia sẻ trên giường ấm áp. Mặc dù chồng tôi không hề thay đổi, tôi không hiểu tại sao mình lại có cảm giác này?

Được sự khuyến khích của chồng, tôi đi du học. Tôi thanh thản giao con lại cho anh chăm sóc mà không hề lo ngại điều gì. Anh ấy là người đàn ông mà tôi tin cậy. Suốt năm năm xa cách, tôi biết anh ấy không hề làm điều gì có lỗi với tôi.

Cả tôi cũng vậy. Suốt năm năm, ngoài những giờ học và hành, tôi chỉ ngấm nhìn tấm ảnh gia đình mình. Đó là chồng và con tôi. Đó là hạnh phúc có thực của tôi. Tôi nhìn ngấm và tưởng nhớ nó hàng ngày.

Rồi tôi bàng hoàng nhận ra mình chỉ nhớ con mà không nhớ chồng. Ánh mắt

tôi chỉ lướt qua gương mặt anh ấy để nhìn sâu vào nụ cười thơ trẻ của đứa con. Nhiều lần, khi bắt mình phải nghĩ về anh, tôi chỉ có một cảm giác dửng dưng và sợ hãi. Tôi sợ phải tiếp tục cuộc sống bên anh - người đàn ông khốn khổ, người mà suốt thời gian xa cách, tôi chẳng hề khát khao gặp lại.

Năm năm. Tôi biết mình đã đắm thắm hơn, đã sâu sắc hơn, đã chín chắn hơn. Tôi có thể giấu kín mọi cảm xúc của mình để sống phù hợp với hoàn cảnh. Tôi cũng không phải là người thiếu trách nhiệm. Ngoài những cảm xúc riêng tư của chính mình về mối quan hệ vợ chồng, tôi biết còn nhiều mối quan hệ khác trong cuộc sống mà mình phải giữ gìn sao cho tốt đẹp. Tự hứa với mình điều ấy, tôi trở về.

Một năm đã trôi qua. Tôi cứ tưởng mình sẽ chịu đựng được lâu dài hơn một cuộc sống chỉ còn tình nghĩa và thiếu hẳn tình yêu. Chồng tôi là người đầy tự trọng, anh ấy không phàn nàn, thắc mắc về thái độ của tôi cả. Anh bình thản sống, bình thản chờ đợi, tôi biết thế. Lạ lùng, anh ấy càng bình thản thì tôi càng bức bối. Hình như có cái gì đó trong tôi quấy động. Tôi không hiểu tôi nữa. Nhưng tôi ước ao nhận được một thái độ khác của chồng tôi...

Khi tôi đề cập tới chuyện ly hôn, chồng tôi bàng hoàng. Anh ấy im lặng quay đi trong khi trái tim tôi gào thét, van nài anh hãy thoi vào mặt tôi một cái. Chính lúc ấy, tôi hiểu mình muốn gì. Tôi vẫn yêu chồng tôi. Tôi không hề dửng dưng với anh chút nào cả. Tôi chỉ muốn anh khác đi. Thô bạo, xốc nổi, bất công, vô lý, ăn chơi... bất cứ một điều gì đó xấu xa mà một người đàn ông bình thường dễ dàng thể hiện. Có thể tôi điên rồ nên mới mong chồng mình làm những điều mà mọi người đàn bà khác không hề muốn chồng họ mắc phải. Có thể tôi sai, nhưng đó là cảm xúc rất thật, tôi không muốn sống với một ông thánh, tôi chỉ muốn sống với một người đàn ông bình thường, có thể cho tôi những khoảnh khắc sung sướng, đau khổ bình

thường, nhất là không bao giờ tôi phải chui rúc trong cảm giác chỉ riêng mình có lỗi..../.

Sưu tầm : conbo2

Nguồn: vov.org

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 15 tháng 10 năm 2005